

Z deníku lázeňského šviháka

Miroslav Šilar
S ilustracemi Radovana Rakuse

Miroslav Šilar

Z DENÍKU LÁZEŇSKÉHO ŠVIHÁKA

S ilustracemi Radovana Rakuse

Copyright

Autor: Miroslav Šilar

Ilustrace: Radovan Rakus

Korektury: Jana Křížová

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou

2014

ISBN:

978-80-87976-09-8 (ePub)

978-80-87976-10-4 (mobipocket)

978-80-87976-11-1 (pdf)

JAK JSEM SE STAL ŠVIHÁKEM ANEB KDYŽ UŽ...

Švihal jsem si to na lyžích dolů z kopce, načež jsem sebou švihl tak, že jsem si totálně rozšvihl koleno. Následovala komplikovaná operace, více než půlroční léčení a rehabilitace (chvílemi jsem myslel, že mě z toho vážně švihne...).

Nešvihlo. Naopak, přes kapsu se švihla moje zdravotní pojišťovna, která mi zaplatila měsíc pobytu v lázních, čímž mi poskytla jedinečnou příležitost, státí se nefalšovaným lázeňským švihákem na dobu určitou.

Poté, co se v okolí rozkřiklo, kam že se to chystám, byl jsem konfrontován s výzvou několika svých přátel dokázat, že i v nezdravém těle může být zdravý duch, a sepsat pro jejich obveselení zážitky, jež život a lázeňská péče přinášejí.

...A když už jsem hozenou rukavicí zvedl a začal psát, řekl jsem si, proč příhody jen pro úzký okruh přátel? A tak nechávám do svého deníku nahlédnout každého, kdo se snaží brát život s humorem a koho tajemný a často i mýty opředený svět lázní zajímá.

...A když už psát, tak proč jen psát, a šetřit přitom doplňujícími obrázky, které by potěšily oko i mysl ve chvílích, kdy samotný text bude více či méně nudný?

...A když už obrázky, tak od koho jiného než od vynikajícího kreslíře a vtipálka Radovana Rakuse?

Tak tedy pojd'te a přeneste se spolu se mnou na jih naší milované vlasti, do poklidného městečka Třeboně, kde se lázeňské pobyty konají už od nepaměti.

Ten můj byl plný zážitků, trapasů a jiskřivých setkání, na které se jen těžko zapomíná. Nakonec, posuďte sami...

Poznámka pod čarou

Situace a popisované historky se skutečně staly, proto jsem hlavní aktéry v zájmu zachování svého života či stále ještě relativního zdraví raději anonymizoval.

Jinými slovy – to, co jsem napsal, sedí. Ovšem nerad bych seděl za to, co jsem napsal.

DEN 0. – DIAGNÓZA

Lékařská diagnóza se obvykle skládá ze dvou částí: „subjektivního“ a „objektivního“ hodnocení. Slovník cizích slov na vysvětlenou uvádí:

- **Subjektivní** = předpojatý, zaujatý, jednostranný názor.
- **Objektivní** = existující nezávisle na subjektivním mínění, chtění nebo zájmu.

Rozhodně vás nechci zatěžovat opětovným popisem úrazového děje, ale myslím si, že uvést alespoň základní diagnózu, jak byla napsána při přijetí do nemocnice, stojí za to zmínit. Tak tedy:

- **subjektivně** – tuto část odbyl doktor lakonickým konstatováním: „*bolest pravého kolena*“
- **objektivně** – tříštivá intraartikulární fraktura laterálního kondylu tibie zasahující mezi interkondylické eminencie, s depresí laterálního plató tibie, distrakce jemných fragmentů laterálně; entezopatie horního pólu pately atd.

Tak nevím..., ale nemohu se zbavit pocitu, že při subjektivním hodnocení mohl doktor projevit více empatie. I kdyby si totiž nevšiml, jak mě přímo ze sjezdovky přivezla záchranka, to, že asi nebudu jen další z řady simulantů, kteří si chtěli prodloužit jarní prázdniny, mu muselo definitivně dojít poté, co jsem mu na jeho příkaz: „*Zkuste ohnout koleno!*“ – odpověděl otázkou: „*A na jakou stranu, pane doktore?*“ ...

Ale konec filozofování a špitálů. Uplynuly čtyři měsíce a ve zprávě z kontroly na traumatologii se objevila kouzelná formule: „*Indikována komplexní lázeňská péče z indikace VII/14.*“ Ovšem nepředbíhejme. Ten, kdo už se někdy pokoušel vyřídit si lázně (zvláště o prázdninách), mi dá určitě za pravdu, že to žádný

med není. Nejprve je třeba s doporučením od specialisty zajít na obvod pro „návrh lázeňské péče“. Doktorka měla ale měsíc – slovy m-ě-s-í-c!!! – dovolenou (to já jsem si vybrat tolik dovolené v kuse nedovolil za celý život), zastupující lékařka mě logicky poslala „kamsi“ a nekývla ani na nabízený úplatek, takže nezbyvalo než čtyři týdny čekat. První den po svém návratu z rekreace mě obvodářka usadila, že teď taky nestíhá, neboť má pro změnu dva obvody zase ona. Ale podařilo se mi ji nakonec přemluvit (bez úplatku), lázeňský poukaz že mi prý napíše její tatínek, rovněž lékař. Poukaz se následně posílá zdravotní pojišťovně, pro změnu lékaři reviznímu, který pobyt v lázních buď posvětlí, nebo ne. Uzná-li, že nárok je oprávněný, můžete díky dobrodiní nemocenské pokladny vyrazit.

Já jsem si vybral lázně v Třeboni, mém zamilovaném městě, ve kterém jsme strávili mimo jiné i svatební cestu (jó, to byly časy)...

Půjdu si zabalit, protože brzy ráno vstávám, zapřáhnu svých (tedy, přesněji řečeno, služebních) sto padesát koníků a vzhůru na jih, protože:

*V Liberci za pecí, nečekám zdar,
za pecí na gauči, škoda mých jar!
Vyrážím do lázní, volá mě svět!
Zdravější, svěžejší, vrátím se zpět...*

DEN 1. – ENTRÉE

Cesta do Třeboně proběhla v klidu a bez komplikací. Jen před Prahou a Tábořem byla mlha, v Praze na Jižní spojce klasická zácpa...

Po příjezdu a otevření doslova napěchovaného kufru auta (a že to není malé auto, ale oktávka a ještě navíc „kombík“) mi bleskla hlavou myšlenka zkusit takovou malou habad'uru a otestovat, jaký smysl pro humor má lázeňská paní recepční. Abyste rozuměli, v pokynech, které mi poslali asi před měsícem z lázní, bylo doslova uvedeno:

„Do lázní si s sebou přivezte: plavky, ručník a cvičební úbor.“

Vyhrabal jsem tedy z auta igelitku, do ní vložil tři výše uvedené věci a vydal se na recepci. Ze všeho nejdříve mě „zkásli“ – ano, ani lázně na nemocenskou pokladnu nejsou dneska zadarmo. Zaplatil jsem „julínkovné“ alias regulační poplatky, pak „vzdušné“ v ceně 15 Kč na den (lázeňský poplatek, který platí za ubytování i klasičtí turisté – trochu mi sice uniká smysl, ale budiž – asi za ten vzduch, co jim tu vydýcháme) a nakonec ještě příplatek za pokoj „I. kategorie“. Nejabsurdnější na tom je samotný fakt, že stran ubytování stejně jinou šanci nemáte, protože tady žádné horší pokoje než ty „I. kategorie“ nemají... No co, alespoň mám na pokoji lednici, takže si mám kde chladit víno.

Po těchto nezbytných formalitách pronesla recepční kýženou větu, na kterou jsem už netrpělivě čekal:

„A teď si můžete jít na pokoj nanosit věci.“

„*Jaké věci?*“ zeptal jsem se naoko nechápavě. „*Všechno mám přece tady – ručník, cvičební úbor i plavky,*“ které jsem pro zvýšení efektu demonstrativně vyndal a protočil je na ukazováčku, „*tak to stálo v propozicích!*“

„*No to néééé,*“ povídá ona vylekaně a podle výrazu ve tváři se o ni pokoušely mdloby, protože takového týpka tu ještě asi neměla. Ještě chvíli jsem ji nechal blekotat a vysvětlovat, ale brzy jsem ji přestal mučit. Myslím, že si docela oddechla.

Poté následovala vstupní prohlídka u doktora, který na oplátku zpočátku trápil zase mě. Starší zavalitý hromotluk, na první pohled drsňák. Když se mě zeptal, co mě bolí, a já mu řekl, že meniskus, osopil se na mě, jak to můžu tak přesně vědět. Bolí mě prostě koleno, a zda se jedná o meniskus, neví prý ani on. V duchu jsem se sám sebe ptal, co je to za pitomce, ale po chvíli vzájemného oťukávání jsme docela dobře poklábosili a nějak si padli do noty, takže mi ve finále napsal i některé procedury, které vůbec nemusel a byly nad rámec. Třeba relaxační bylinkové koupele nebo masáže zad.

Večeře „na uvítanou“ byla stylová. Klasika z nejklassičtějších – třeboňský kapr s bramborovým salátem. V jídelně při večeři jsem zažil historku, která sama o sobě vydá na samostatnou kapitolku. Ale o tom až příště...

Po zkušenostech z poslední zahraniční cesty do Budapešti jsem byl rozhodnut nelenit a následující den ráno si přivstat na snídani. O co tehdy v Maďarsku šlo... Snídaně začínala v 7.00 a v českém člověku je pořád zakódován jakýsi ostych z dob komunismu nebýt všude první, aby to nevypadalo, jak jsme my Češi hladoví... Přišel jsem tedy ležérním krokem v 7.05 a nestačil se divit – švédské stoly byly doslova obsypány čínskými „kobyčkami“ a v 7.06 bylo zcela vyluxováno. Nezbylo než si dát kafe s dvojitým cukrem a v práci nenaštvat maďarského hostitele, aby mě pozval v poledne na oběd... (forinty zatím opravdu nejsou konvertibilní měnou).

Tady, vzhledem k osazenstvu lázní a faktu, že senioři jsou rychlí, zvláště mají-li při sobě své „fofrklacky“ a navíc nemohou dospat, nebudu nic riskovat.

DEN 2. – INŽENÝR

aneb Slíbená historka z předešlého dne...

Spolustolovníky ani místo v jídelně si v lázních člověk nevybírá... To si organizuje místní obslužný personál tak, aby s námi měl co nejméně práce. Rebelie se zde nedoporučuje, lepší je se podvolit, protože by se mohlo lehce stát, že místo očekávané pečínky před vámi přistane třeba keřfrová dieta vaší spolustolovnice.

Jste-li obsluhujícím personálu sympatičtí, začnou přemýšlet (ne vždy je to žádoucí, jak se dozvíte za chvíli) a dávat dohromady lidi podle různých kritérií. Při mé první večeři „přemýšlela“ asi i servírka, která pronesla:

„Posadila jsem vás k jednomu pánovi, je to inženýr, tak byste si mohli rozumět.“

A, světe, div se... zanedlouho k mému stolu dorazila postarší, tichá, leč velmi sympatická dáma a člověk, pětáctyřicet, padesát let, kterému sebevědomí už na první pohled nechybělo. Vzájemně jsme se představili a on skutečně nezapomněl uvést u svého jména titul „inženýr“. Tristní bylo, že se rozpovídal a začal oslovovat „pane inženýre“ i mě (asi logicky předpokládal, že v rámci zdejší hierarchie budu také inženýr – nebo, a to mi došlo až vzápětí – o to, aby dostal „sobě rovného“, dokonce servírku požádal – protože dámu u stolu evidentně zvysoka přehlížel). Když mi řekl: „pane inženýre“ podruhé, upozornil jsem ho, že inženýr nejsem – trochu ho to sice zarazilo, ale protože jsem byl nový objekt, tak na to nedbal a ve svých sebestředných řečech pokračoval vesele dál.

Chlubil se plánovanou rekonstrukcí domu, tak jsem mu nabídl, že to by se mu mohl hodit náš firemní katalog s elektroinstalačním materiálem (pane jo, já pracuju i v lázních, to je hrůza...).

„No, to by bylo skvělé, pane inženýre,“ povídá mi – a já na to opět důrazně: *„Já ne-jsem inženýr!“*

„No – jste ještě mladý, třeba taky jednou budete,“ pravil namyšleně. Tím pohár mé trpělivosti definitivně přetekl. Jednou už se mi podobná situace stala, bylo to v práci a jednalo se o našeho významného zákazníka. Tenkrát jsem to nechal plavat, ale teď jsem přešel do útoku.

Dámě naproti bylo trapně za mě, ale já jsem na sobě nedal nic znát. Řekl jsem: *„O. k., až se vrátím, tak vám ten katalog pošlu, ale abych na vás nezapomněl (jako by to snad šlo... ha ha ha), hod'te mi to, prosím, do e-mailu.“* A podal mu služební vizitku. Chvilí na ni zíral, pak nasucho polkl a udiveně pronesl:

„Vy jste doktor???”

To byla nahrávka na smeč! Vstal jsem od stolu, otcovsky ho poklepal po rameni a smířlivě odvětil: *„...třeba taky jednou budete, nejste přece ještě tak starý...“* – a byl jsem rozhodnut nečekat na reakci (v takových případech je lepší ponechat člověka svému osudu) a odejít středem.

Ovšem překvapivě se projevila doposud tichá, decentně vyhlížející dáma, která si zrovna pořádně zavdala minerálky. Jakmile jí začaly cukat koutky, bylo mi jasné, že je zle – a taky že bylo. Vodu v puse už neudržela, dlooooooze vyprskla smíchy a obstříkla komplet celý stůl včetně inženýra.

Myslím, že tu bude legrace:-)